

1

Ignatius Martin Perrish bracht de nacht dronken door en deed verschrikkelijke dingen. De volgende morgen werd hij met hoofdpijn wakker, legde zijn handen tegen zijn slapen en voelde iets vreemds: een stel knobbelachtige, puntige uitsteeksels. Hij was er zo beroerd aan toe – waterige ogen en slap – dat hij het eerst helemaal niet verdacht vond; zijn kater was te erg om na te denken of je zorgen te maken.

Maar toen hij wankelend voor de wc stond, wierp hij een blik op zichzelf in de spiegel boven de wastafel en zag dat er tijdens zijn slaap hoorns uit zijn hoofd waren gegroeid. Hij schrok en verloor een moment zijn evenwicht, en voor de tweede keer in twaalf uur piste hij over zijn voeten.

2

Hij duwde zijn zaakje terug in zijn kaki korte broek – hij had nog steeds dezelfde kleren aan als gisteren – en boog zich over de wastafel om het beter te kunnen bekijken.

Als hoorns stelden ze niet zoveel voor, allebei ongeveer zo lang als zijn ringvinger, haakvormig omhoogstekend en dik aan de basis maar al snel versmallend tot een punt. Ze waren bedekt met zijn eigen, te bleke huid, behalve aan de uiteinden die er bedenkelijk rood ontstoken uitzagen, alsof de scherpe punten ieder moment door het vlees konden prikken. Hij raakte een van de punten aan en merkte dat die gevoelig was, een beetje pijnlijk. Hij liet zijn vingers langs de zijkanten van beide hoorns glijden en voelde de compactheid van het bot onder de strakgespannen, gladde huid.

Zijn eerste gedachte was dat hij deze kwaal aan zichzelf had te danken. De avond daarvoor was hij nog laat het bos bij de oude ijzergieterij in gelopen, naar de plek waar Merrin Williams was vermoord. Daar was een herinneringsplek ingericht bij een zieke Amerikaanse vogelkersboom met een afgestroopte schors waardoor het hout daaronder zichtbaar was. Zo was Merrin ook gevonden, haar kleren afgestroopt waardoor het vlees was blootgelegd. Foto's van haar waren met zorg tussen de takken gezet en verder stonden er wenskaarten, kromgetrokken en vol vlekken door blootstelling aan de elementen, en een vaas met wilgenkatjes. Iemand – waarschijnlijk Merrins moeder – had een kruis achtergelaten waarop gele nylon rozen waren vastgeniet, en een plastic Mariabeeldje dat glimlachte met de gelukzalige redeloosheid van de simplen der geest.

Hij had de schurft aan die onnozele glimlach. En ook aan het kruis, precies neergepoot op de plek waar Merrin was doodgebloed uit haar ingeslagen schedel. Een kruis met gele rozen. Wat een kloteding. Het was net zoiets als een elektrische stoel met gebloemde kussens: een misplaatste grap. Het ergerde hem dat iemand Christus hier aanwezig wilde laten zijn. Christus was een jaar te laat om ook nog maar iets positiefs te kunnen doen. Hij was nergens te bekenen geweest toen Merrin Hem nodig had.

Ig had het versierde kruis uit de grond gerukt en kapotgetrapt. Daarna moest hij nodig en had tegen het Mariabeeldje gepist, ondertussen stomdronken over zijn eigen voeten zeikend. Misschien was dat voldoende godslastering geweest om deze gedaanteverandering tot stand te brengen. Nee, nee... hij voelde dat er nog iets was gebeurd, maar wat dat was, kon hij zich niet meer herinneren. Hij had heel, heel veel gedronken.

Hij draaide nu zijn hoofd heen en weer terwijl hij zichzelf in de spiegel bestudeerde, tilde zijn handen op om de hoorns nog eens aan te raken, en toen nog eens. Tot hoe diep ging het bot? Hadden de hoorns wortels die tot in zijn hersenen waren doorgedrongen? Bij deze gedachte werd het donkerder in de badkamer, alsof de lamp boven zijn hoofd even werd gedimd. Maar deze opwellende duisternis was achter zijn ogen ontstaan, in zijn hoofd, niet door de

lichtbron. Hij hield zich vast aan de wastafel en wachtte tot dit gevoel van slapte weer voorbij was.

Toen begreep hij het. Hij ging dood. Natuurlijk ging hij dood. Iets oefende druk uit op zijn hersenen, dat was het: een tumor. De hoorns bestonden niet echt. Ze waren een metafoor, een fantasie. Hij had een tumor die aan zijn hersenen vrat en daardoor zag hij dingen die niet bestonden. En als hij zover was dat hij dingen ging zien die niet bestonden, dan was het waarschijnlijk te laat om nog gered te kunnen worden.

Bij de gedachte dat hij misschien wel dood zou gaan, schoot er een golf van opluchting door hem heen, een lichamelijke sensatie, alsof je eindelijk naar adem kunt happen nadat je te lang onder water hebt gelegen. Ig was ooit een keer bijna verdrongen en had als kind last van astma gehad, en vrij kunnen ademen vertegenwoordigde voor hem – in al zijn eenvoud – het toppunt van tevredenheid.

‘Ik ben ziek,’ fluisterde hij. ‘Ik ga dood.’

Door het hardop te zeggen kwam hij onmiddellijk in een betere stemming.

Hij bekeek zichzelf nog eens nauwkeurig in de spiegel en verwachtte dat de hoorns waren verdwenen nu hij wist dat het een hallucinatie was geweest, maar zo werkte het niet. De hoorns waren er nog. Geïrriteerd trok hij aan zijn haar om te kijken of hij ze kon verstoppen, in ieder geval tot hij bij de dokter was. Maar toen het tot hem doordrong hoe idioot het was om iets te willen verbergen wat hij als enige ter wereld kon zien, hield hij ermee op.

Met trillende benen liep hij de slaapkamer in. Aan beide kanten van het bed lag het beddengoed opengeslagen en op het onderlaken waren nog de gekreukelde sporen van Glenna Nicholsons rondingen te zien. Hij kon zich niet herinneren dat hij zich naast haar in bed had laten vallen, kon zich zelfs niet meer herinneren dat hij thuis was gekomen – nog een ontbrekend deel van de avond. Tot een seconde geleden had hij gedacht dat hij alleen in bed had gelegen en dat Glenna de nacht ergens anders had doorgebracht. Mét iemand anders.

Ze waren de avond daarvoor samen uitgegaan, maar nadat Ig een tijdje had zitten drinken, begon hij bijna als vanzelfsprekend aan Merrin te denken, over een paar dagen zou ze precies een jaar dood zijn. Hoe meer hij dronk, des te meer hij haar miste – en des te meer het tot hem doordrong hoe weinig Glenna met haar gemeen had. Glenna was met haar tatoeages en haar opplaknagels, haar boekenplanken vol boeken van Dean Koontz, haar sigaretten en haar strafblad, de ultieme niet-Merrin. Ig was zich aan haar gaan ergeren toen hij haar daar aan de andere kant van het tafeltje had zien zitten, het leek een soort verraad om daar samen met haar te zijn. Maar of hij aan Merrin verraad pleegde of aan zichzelf wist hij niet. Uiteindelijk moest hij weg – Glenna streek telkens weer met een vinger over zijn knokkels, een gebaar dat teder was bedoeld maar hem om de een of andere reden woest maakte. Hij ging naar het herentoilet en verstopte zich daar twintig minuten. Toen hij terugkwam, was de box waarin ze hadden gezeten leeg. Hij bleef daar nog een uur zitten drinken voordat het tot hem doordrong dat ze niet terugkwam en dat hij dat niet erg vond. Maar toch moesten ze die avond op een gegeven moment allebei in hetzelfde bed zijn beland, het bed dat ze de afgelopen drie maanden hadden gedeeld.

Hij hoorde het vage gewauwel van de tv in de kamer ernaast. Glenna was dus nog thuis en nog niet naar de schoonheidssalon vertrokken. Hij zou haar vragen om hem met de auto naar de dokter te brengen. Het kortstondige gevoel van opluchting bij de gedachte dat hij dood zou gaan, was verdwenen en hij zag nu ontzettend op tegen de dagen en weken die voor hem lagen: zijn vader die tegen zijn tranen vocht, zijn moeder die deed alsof ze opgewekt was en hem troostte, infusen, behandelingen, bestralingen, hulpeloos overgeven, ziekenhuiseten.

Ig sloop naar de woonkamer waar Glenna op de bank zat, in een Guns N' Roses-tanktop en een verschoten pyjamabroek. Ze zat voorovergebogen, ellebogen op de salontafel, en propte de laatste hap van een donut met haar vingers in haar mond. Voor haar stonden een doos met drie dagen oude donuts van de supermarkt en

een tweeliterfles cola light. Ze keek naar een talkshow.

Ze hoorde hem en keek even zijn kant op – een afkeurende blik vanonder halfgesloten oogleden – en richtte haar ogen toen weer strak op de beeldbuis. ‘Mijn beste vriend is een psychopaat!’ was het onderwerp vandaag. Een stelletje papzakkerige boerenkinkels stond op het punt om stoelen naar elkaar te gaan gooien.

De hoorns waren haar niet opgevallen.

‘Ik geloof dat ik ziek ben,’ zei hij.

‘Niet zeuren nou,’ zei ze. ‘Ik heb ook een kater.’

‘Nee, ik bedoel... kijk eens naar me. Zie ik er normaal uit?’ Hij moest het zeker weten.

Ze draaide weer langzaam haar hoofd om en gluurde langs haar oogharen naar Ig. De mascara van gisteravond zat nog op haar wimpers en was een beetje uitgelopen. Glenna had een zacht, aangenaam rond gezicht en een zacht lichaam met aangename rondingen. Ze had wel een model kunnen zijn... als er een maatje meer zou moeten worden geshowd. Ze was meer dan twintig kilo zwaarder dan Ig. Niet dat zij buitensporig dik was, maar hij was absurd mager. Ze vond het fijn om met hem te neuken als zij bovenop zat, en als ze haar ellebogen op zijn borst zette, kon ze soms alle lucht uit hem te persen, een onopzettelijk wurgseksstandje. Ig, die zo vaak naar adem snakte, kende iedere beroemdheid die ooit aan wurgseks was doodgegaan. Het was een verbazingwekkend vaak voorkomend levenseinde voor muzikanten. Kevin Gilbert. Hideto Matsumoto, hoogstwaarschijnlijk. Michael Hutchence, uiteraard, en niet bepaald iemand aan wie hij juist op dit moment wilde denken. Een duivel vanbinnen. Wij allemaal.

‘Ben je nog steeds dronken?’ vroeg ze.

Toen hij geen antwoord gaf, schudde ze haar hoofd en keek weer naar de televisie.

Zo zat het dus. Als ze ze had gezien, zou ze schreeuwend zijn opgesprongen. Maar ze kon ze niet zien omdat ze er niet waren. Ze bestonden alleen in zijn hoofd. Als hij nu in de spiegel zou kijken, zou hij ze waarschijnlijk ook niet zien. Maar toen viel zijn oog ineens op de reflectie van hemzelf in het raam. De hoorns zaten er

nog steeds. In het raam zag hij eruit als een glasachtige, doorschijnende gestalte, een demonische geest.

‘Ik denk dat ik naar de dokter moet,’ zei hij.

‘Weet je wat ik moet?’ vroeg ze.

‘Wat dan?’

‘Nog een donut,’ zei ze, terwijl ze zich vooroverboog om in de geopende doos te kijken. ‘Zou ik nog een donut mogen nemen?’

Hij antwoordde met een emotionele stem die hij nauwelijks van zichzelf herkende. ‘Wat houdt je tegen?’

‘Ik heb er al één op en ik heb geen honger meer. Ik heb alleen maar zin om te eten.’ Ze draaide haar hoofd om en keek naar hem op, haar ogen ineens fonkelend op een manier die zowel iets angstigs als iets smekends had. ‘Ik heb zin om de hele doos leeg te eten.’

‘De hele doos,’ herhaalde hij.

‘Ik wil er mijn handen niet eens bij gebruiken. Ik wil er gewoon mijn gezicht in stoppen en beginnen met eten. Ik weet dat het niet netjes is.’ Ze bewoog haar vinger van de ene donut naar de andere, telde. ‘Zes. Zou ik er nog zes mogen opeten?’

Hij kon bijna niet nadenken door de paniek en het gevoel van druk in de hoorns en het gewicht dat aan zijn slapen trok. Wat ze net had gezegd, sloeg nergens op, het was weer een ander stuk van deze volstrekt abnormale, nachtmerrieachtige ochtend. ‘Als je me in de maling zit te nemen, hou daar dan alsjeblieft mee op. Ik heb je gezegd dat ik me niet lekker voel.’

‘Ik wil nog een donut,’ zei ze.

‘Ga je gang. Het maakt mij niet uit.’

‘Oké, goed dan. Als jij denkt dat het geen probleem is,’ zei ze. Ze pakte een donut, scheurde hem in drie stukken en begon te eten, propte het ene na het andere stuk zonder te slikken naar binnen.

Weldra zat de hele donut in haar mond, haar wangen opgebold. Ze kokhalsde zachtjes, ademde daarna diep in door haar neus en begon de donut door te slikken.

Iggy keek toe, vol weerszin. Hij had haar nog nooit zoiets zien doen, had zoiets niet meer gezien sinds hij pas op de middelbare school zat: kinderen die in de kantine andere kinderen misselijk zit-

ten te maken door hun eten smerig naar binnen te proppen. Toen ze klaar was, haalde ze een paar keer hijgend en onregelmatig adem en keek hem daarna bang over haar schouder aan.

‘Ik vond het niet eens lekker. Mijn maag doet pijn,’ zei ze. ‘Vind je dat ik er nog één mag nemen?’

‘Waarom zou je er nog één nemen als je maag pijn doet?’

‘Omdat ik heel dik wil worden. Niet zoals ik nu ben, maar zo dik dat jij niets meer met me te maken wilt hebben.’ Ze raakte met het puntje van haar tong haar bovenlip aan, een bedachtzaam, beschouwend gebaar. ‘Ik heb gisteravond iets walgelijks gedaan. Dat wil ik je vertellen.’

De gedachte kwam weer bij Ig op dat dit allemaal niet echt gebeurde. Maar als het een soort koortsdroom was, dan was het wel een hardnekkige en overtuigend tot in de kleinste details. Er kroop een vlieg over het tv-scherf. Buiten zoefde zachtjes een auto langs. Het ene moment volgde volkomen natuurlijk op het voorafgaande en op een manier die met de realiteit overeenstemde. Een en een was twee. Ig was een natuurtalent wat optellen betrof. In wiskunde was hij op school het beste geweest, op ethiek na, maar dat was volgens hem geen echt vak.

‘Ik geloof niet dat ik wil weten wat je gisteravond hebt gedaan,’ zei hij.

‘Daarom wil ik het je vertellen. Om te zorgen dat je over je nek gaat. Om je een reden te geven weg te lopen. Ik vind het ontzettend rot wat je hebt meegemaakt en wat mensen over je zeggen, maar ik kan er niet meer tegen om naast je wakker te worden. Ik wil gewoon dat je weggaat, en als ik je vertel wat ik heb gedaan, dat walgelijke, dan ga je wel en zou ik weer vrij zijn.’

‘Wat zeggen mensen dan over mij?’ vroeg hij. Het was een stomme vraag. Hij wist het allang.

Ze haalde haar schouders op. ‘Dingen over wat je met Merrin hebt gedaan. Dat je een gestoorde, perverse seksmaniak bent en zo.’

Ig staaarde haar aan, verbijsterd. Hij vond het fascinerend dat iedere zin die ze zei erger was dan de voorgaande en dat ze die eruitflapte alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Zonder

enige schaamte of verlegenheid. ‘Wat wil je me dan vertellen?’

‘Gisteravond liep ik Lee Tourneau tegen het lijf nadat jij me had laten zitten. Je herinnert je toch nog wel dat Lee en ik vroeger op de middelbare school iets met elkaar hadden?’

‘Ja,’ zei Ig. In een ander leven waren Lee en Ig vrienden geweest, maar dat lag nu allemaal achter hem, dat was met de dood van Mer-rin opgehouden te bestaan. Het was moeilijk om goede vriend-schappen voort te laten bestaan als je verdacht werd van een lust-moord.

‘Gisteravond in de Station House zat hij in een box achterin, en toen jij naar de wc was gegaan, bood hij me een drankje aan. Ik had Lee eeuwen niet meer gesproken. Ik was vergeten hoe makkelijk het is om met hem te praten. Je kent Lee, hij kijkt op niemand neer. Hij was heel aardig voor me. Toen je na een tijdje niet terugkwam, zei hij dat we naar je op zoek moesten gaan op het parkeerterrein, en als je dan weg zou zijn, zou hij me naar huis brengen. Maar toen we buiten stonden, begonnen we zomaar ineens heftig met elkaar te zoenen, zoals vroeger, zoals toen we nog met elkaar gingen – en ik werd helemaal meegesleept en begon hem te pijpen, daar op de parkeerplaats terwijl een paar gozers stonden toe te kijken en zo. Zoiets geks heb ik niet meer gedaan sinds ik negentien was en speed slikte.’

Ig had hulp nodig. Hij moest nu echt weg uit de flat. Het was te benauwd binnen en zijn longen leken door een strakke band om zijn borst dichtgeknepen te worden.

Ze boog zich weer over de doos met donuts, haar gezichtsuit-drukking onbewogen, alsof ze hem net iets had verteld wat he-lemaal niet zo belangrijk was: dat er melk moest worden gehaald of dat het warme water in de boiler op was.

‘Mag ik er nog één nemen?’ vroeg ze. ‘Ik heb nu minder last van mijn maag.’

‘Je moet doen wat je niet laten kunt.’

Ze draaide haar hoofd om en staarde hem aan, haar lichte ogen schitterend van een abnormaal grote opwinding. ‘Meen je dat echt?’

‘Het kan me geen reet schelen,’ zei hij. ‘Vreet je maar vol.’

Ze glimlachte en er verschenen kuiltjes in haar wangen. Ze boog zich weer voorover en pakte de doos vast. Met één hand hield ze hem op zijn plaats, duwde haar gezicht erin en begon te eten. Ze maakte geluiden terwijl ze kauwde, smakte en haalde op een eigenaardige manier adem. Ze kokhalsde weer en trok daarbij haar schouders op, maar ze bleef dooreten, gebruikte haar vrije hand om nog meer donut in haar mond te proppen, ook al stonden haar wangen al helemaal bol. Een vlieg zoemde om haar hoofd, driftig.

Ig schoof langs de bank naar de voordeur. Ze kwam een stukje overeind, hapte naar adem, draaide haar hoofd naar hem om, rollend met haar ogen. Ze had een paniekerige blik in haar ogen en haar wangen en vochtige mond zaten onder de suikerkorrels.

‘Mm,’ kreunde ze. ‘Mmm.’ Of ze kreunde van genot of van ellende was niet duidelijk voor Ig.

De vlieg streek neer op haar mondhoek. Ig zag hem daar even zitten – toen schoot Glenna’s tong naar buiten en tegelijkertijd legde ze snel haar holle hand over hem heen. Toen ze haar hand liet zakken, was de vlieg verdwenen. Haar kaken bewogen op en neer, vermaalden alles in haar mond tot een brij.

Ig deed de deur open en glipte naar buiten. Terwijl hij de deur achter zich dichttrok, liet Glenna haar hoofd weer in de richting van de doos zakken... een duiker die haar longen weer met lucht had gevuld en nogmaals de diepte in dook.

3

Hij reed naar de Modern Medical Practice Clinic waar je zonder afspraak kon langskomen. De kleine wachtkamer zat bijna vol en het was er erg warm. Een kind schreeuwde. Een klein meisje lag op haar rug in het midden van de ruimte en snikte met gierende uithalen, af en toe happend naar adem. Haar moeder zat in een stoel tegen de muur, had zich naar haar toe gebogen en fluisterde

haar zowel woedend als vertwijfeld een constante stroom dreigementen, verwensingen en opmerkingen toe in de trant van als-jenu-niet-ophoudt-dan. Eén keer probeerde ze haar dochters enkel te pakken, maar het meisje schopte haar moeders hand met een zwart gespschoentje weg.

De andere mensen in de wachtkamer negeerden het drama resoluut en keken uitdrukkelingsloos in tijdschriften of naar de geluidloze televisie in de hoek. Ook hier was 'Mijn beste vriend is een psychopaat!' te zien. Toen Ig binnenkwam, keken verschillende mensen naar hem op. Een enkeling zelfs bijna hoopvol, waarschijnlijk bij de gedachte dat hij de vader van het meisje was en dat hij haar mee naar buiten zou nemen om haar eens een flink pak voor de broek te geven. Maar zodra ze hem even wat beter hadden bekeken, wendden ze hun hoofd af, omdat ze onmiddellijk begrepen dat hij niet was gekomen om hulp te bieden.

Ig wilde dat hij een hoed had meegenomen. Hij legde zijn hand op zijn voorhoofd alsof hij zijn ogen tegen fel licht wilde beschermen, en hoopte op die manier zijn hoorns te kunnen verbergen. Maar als iemand ze had gezien, lieten ze dat niet blijken.

Aan de andere kant van de ruimte bevond zich een balie met een vrouw achter een computer. De assistente had naar de moeder van het huilende kind zitten staren, maar toen Ig voor haar neus opdook, keek ze op en vertrok haar lippen tot een glimlach.

'U komt hier vast niet voor de lol. Wat kan ik voor u doen?' vroeg ze. Ze had haar hand al uitgestoken naar een klembord met formulieren.

'Ik zou graag willen dat een dokter hier naar kijkt,' zei Ig, terwijl hij zijn hand een stukje optilde om de hoorns te laten zien.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes, tuitte haar lippen en humde meelevend. 'Nou, dat ziet er niet best uit,' zei ze, waarna ze zich omdraaide naar haar computer.

Ig had misschien van alles verwacht – hoewel hij eigenlijk niet wist wat hij verwachtte – maar deze reactie zeker niet. Ze had op de hoorns gereageerd alsof hij haar een gebroken vinger of huiduitslag had laten zien – maar gereageerd had ze in elk geval. Ze leek

ze te hebben gezien. Maar als ze ze écht had gezien, kon hij zich niet voorstellen dat ze alleen maar haar lippen had getuit en haar hoofd afgewend.

‘Ik moet u alleen een paar vragen stellen. Naam?’

‘Ignatius Perrish.’

‘Leeftijd?’

‘Zesentwintig.’

‘Komt u wel eens bij een huisarts bij u in de buurt?’

‘Ik heb al jaren geen dokter meer gezien.’

Ze tilde haar hoofd op en keek hem nadenkend aan, weer met toegeknepen ogen en gefronst voorhoofd. Ig verwachtte dat hij op zijn donder zou krijgen omdat hij zich niet regelmatig had laten nakijken. Het meisje gilte nu nog harder. Ig keek net op tijd achterom om te zien dat ze haar moeder met een rode plastic brandweerauto een mep in haar knieholte gaf; de brandweerauto was een stuk speelgoed van de berg in de hoek die daar lag voor de kinderen om mee te spelen terwijl ze wachtten. Haar moeder rukte hem uit haar handen. Het meisje liet zich weer op de grond vallen en trappelde met haar benen in de lucht – als een op zijn rug liggende kakkerlak – en brulde weer met hernieuwde woede.

‘Ik zou heel graag tegen haar willen zeggen dat ze moet zorgen dat dat ellendige kreng haar kop houdt,’ merkte de receptioniste op met een opgewekte babbelstem. ‘Wat vindt u?’

‘Hebt u een pen?’ vroeg Ig met een droge mond. Hij hield het klembord omhoog. ‘Ik wil de formulieren invullen.’

De receptioniste liet haar schouders zakken en haar glimlach verdween.

‘Natuurlijk,’ zei ze tegen Ig en ze schoof over de balie een pen naar hem toe.

Hij draaide haar zijn rug toe en keek naar het klembord, maar het lukte hem niet om zijn ogen scherp te stellen op het formulier.

Ze had de hoorns gezien, maar ze had ze niet vreemd gevonden. En daarna had ze dat gezegd over het meisje dat huilde en haar machteloze moeder: ik zou heel graag tegen haar willen zeggen dat ze moet zorgen dat dat ellendige kreng haar kop houdt. Ze had wil-

len weten of hij dat goed vond. Net als Glenna die vroeg of het oké was als ze haar gezicht in de doos met donuts stopte en die als een varken uit een trog zou opvreten.

Hij zocht een plek om te zitten. Er waren nog maar twee stoelen vrij, ieder aan een kant van de moeder. Terwijl Ig naderde, ademde het meisje heel diep in en stootte een schrille schreeuw uit waardoor de ramen begonnen te rammelen en sommige mensen in de wachtkamer ineenkrompen. Je vooruitbewegen in dat geluid was als lopen in storm die je van je sokken blies.

Toen Ig ging zitten, zakte de moeder van het meisje onderuit in haar stoel en sloeg met een opgerold tijdschrift tegen haar eigen been. Ig had het gevoel dat ze liever klappen aan wat anders wilde uitdelen. Het meisje scheen zichzelf met deze laatste schreeuw te hebben uitgeput en lag nu op haar rug terwijl de tranen over haar rode, verwrongen gezicht rolden. De moeder was ook rood in haar gezicht. Ze rolde even met haar ogen en keek Ig toen diep ongelukkig aan. Haar blik leek even te blijven hangen op zijn hoorns, maar toen wendde ze haar hoofd weer af.

‘Sorry voor die absurde herrie,’ zei ze terwijl ze Igs hand met een verontschuldigend gebaar aanraakte.

En toen ze dat deed, toen haar huid langs de zijne streek, wist Ig dat haar naam Allie Letterworth was en dat ze de afgelopen vier maanden regelmatig met haar golfelaar het bed in was gedoken, hem ontmoette in een motel aan de weg die langs de golfbaan liep. Vorige week waren ze in slaap gevallen na een langdurige en inspannende neukpartij. Allies mobieltje had uitgestaan en daarom had ze de elkaar steeds sneller opvolgende telefoontjes gemist vanuit het zomerkamp waar haar dochter verbleef; ze vroegen zich daar af wanneer Allie nu eindelijk haar kleine meid kwam ophalen. Toen ze daar ten slotte arriveerde, twee uur te laat, was haar dochter hysterisch – haar hoofd rood, het snot bubbelend uit haar neus, haar bloeddoorlopen ogen woest – en Allie moest toen een Webkinzknuffel van zestig dollar en een bananasplit voor haar kopen. Om haar te kalmeren en als zwijgeld. Het was de enige manier om te zorgen dat Allies man er niet achter zou komen. Als ze had gewe-

ten dat een kind zo'n blok aan het been kon zijn, had ze er nooit een genomen.

Ig trok zijn hand weg.

Het meisje begon te grommen en met haar voeten op de vloer te stampen. Allie Letterworth zuchtte, boog zich naar Ig toe en zei: 'Niet om het een of ander, maar ik zou haar dolgraag een trap tegen haar verwende reet geven. Maar ik ben bang voor wat al die andere mensen hier zouden zeggen als ik haar schop. Vindt u...'

'Nee,' zei Ig.

Wat hij van haar wist, kon hij niet weten, en toch wist hij het zoals hij zijn eigen adres en het nummer van zijn gsm kende. Hij wist ook absoluut zeker dat Allie Letterworth nooit met een totale vreemde zou praten over het geven van een trap tegen haar dochters verwende reet. Ze had het gezegd als iemand die in zichzelf zat te praten.

'Nee,' herhaalde Allie Letterworth. Ze sloeg haar tijdschrift open en liet het toen weer dichtvallen. 'Ik denk dat ik dat niet kan maken. Ik vraag me af of ik eigenlijk zou moeten opstaan en weggaan. Haar hier gewoon maar moet achterlaten en weggrijden. Ik zou bij Michael kunnen logeren, me voor alles en iedereen verstoppen, gin drinken en de hele tijd neuken. Mijn man zou me dan uit de ouderlijke macht laten ontzetten, maar ach, wat kan mij het schelen. Zou u de voogdij over dát daar willen hebben?'

'Is Michael uw golfleerling?' vroeg Ig.

Ze knikte afwezig, glimlachte naar hem en zei: 'Het grappige is dat ik me nooit voor lessen bij Michael zou hebben ingeschreven als ik had geweten dat hij een neger was. Vóór Tiger Woods zag je helemaal geen roetmoppen in de golfwereld, behalve als ze je clubs droegen – het was een van die plekken waar je heen kon gaan om hen te ontlopen. U weet hoe de meeste zwarten zijn, altijd een mobieltje aan hun oor en het ene woord van drie letters na het andere uitkramend, en moet je ze naar blanke vrouwen zien kijken. Maar Michael is hoogopgeleid. Hij praat net zoals een blanke. En het is waar wat er over zwarte pikken wordt gezegd. Ik heb met massa's blanke gozers genaaid, maar er was er geen een die zo goed was uit-

gerust als Michael.' Ze rimpelde genoegelijk haar neus en zei: 'We noemen hem de ijzer-5.'

Ig sprong overeind en liep snel naar de balie. Hij vulde vlug de antwoorden op een paar vragen in en gaf de assistente het klembord aan.

Achter hem schreeuwde het meisje: 'Née! Nee, ik wil niet zitten!'

'Ik heb het gevoel dat ik nu echt iets tegen de moeder van dat meisje moet zeggen,' zei de assistente, die langs Ig naar de vrouw en haar dochter keek en geen oog had voor het klembord. 'Ik weet dat het niet haar schuld is dat haar dochter een krijsende etterbak is, maar ik zou er toch graag wat van willen zeggen.'

Ig keek naar het meisje en naar Allie Letterworth. Allie had zich weer over haar heen gebogen en porde haar met het opgerolde tijdschrift in haar zij, siste haar toe. Ig draaide zijn hoofd om en keek weer naar de assistente.

'Dat zou ik zeker doen,' zei hij bij wijze van experiment.

Ze deed haar mond open, aarzelde toen en staarde Ig bezorgd aan. 'Ik wil alleen niet de aanstichtster van een akelige scène zijn.'

De uiteinden van zijn hoorns klopten met een plotseling onaangenaam warm gevoel. Ergens was hij verbaasd – nu al, hij bezat de hoorns nog maar een uur – dat de assistente niet onmiddellijk had toegehapt toen hij zijn toestemming had gegeven. 'Hoezo de aanstichtster?' vroeg hij zenuwachtig trekkend aan het sikje dat hij had laten staan. Hij was nu nieuwsgierig of hij haar zover kon krijgen dat ze het deed. 'Het is toch verbazingwekkend wat ouders tegenwoordig allemaal niet van hun kinderen pikken? Als je er goed over nadenkt, kun je het de kinderen nauwelijks kwalijk nemen als de ouders hun niet leren hoe ze zich moeten gedragen.'

De assistente glimlachte: een vette, dankbare glimlach. Toen hij dat zag, voelde hij een ander gevoel door de hoorns schieten: een ijsskoude huivering.

Ze stond op en keek langs hem naar de vrouw en het meisje.

'Mevrouw!' riep ze. 'Neemt u me niet kwalijk, mevrouw?'

'Ja?' zei Allie Letterworth, die hoopvol opkeek en waarschijnlijk verwachtte dat haar dochter aan de beurt was.

‘Ik weet dat uw dochtertje erg van streek is, maar als u haar niet stil kunt krijgen, zou u dan verdomme niet een beetje rekening kunnen houden met de andere mensen hier en met die brede kont van u van die stoel af kunnen komen en haar mee naar buiten nemen zodat we niet allemaal haar gegil hoeven aanhoren?’ vroeg de assistente met een onechte, met nietjes vastgeklonken glimlach op haar gezicht.

De kleur verdween uit Allie Letterworths gezicht, alleen een paar warme rode vlekken gloeiden nog na op haar wasbleke wangen. Ze pakte haar dochter bij de pols vast. Het gezicht van het meisje was inmiddels akelig vuurrood aangelopen, en het kind probeerde zich los te rukken, drukte haar nagels hard in Allies hand.

‘Wat?’ vroeg Allie. ‘Wat zei u?’

‘Mijn hoofd!’ schreeuwde de assistente. Haar glimlach verdween en ze tikte woest tegen haar rechterslaap. ‘Uw kind houdt haar mond niet en mijn hoofd staat op barsten, en als u nu eens...’

‘Krijg de kleren!’ schreeuwde Allie Letterworth, die ook opstond, wankelend.

‘... rekening met andere mensen zou houden...’

‘Lik me reet!’

‘... en dat krijsende varken van u bij haar haren zou pakken en verdomme naar buiten zou slepen...’

‘Uitgedroogde doos!’

‘... maar néé hoor, u zit daar maar gewoon lekker uit uw neus te vreten...’

‘Kom mee, Marcy,’ zei Allie, rukkend aan de pols van haar dochter.

‘Nee!’ riep het meisje.

‘Ik zei kom mee!’ zei haar moeder terwijl ze het meisje meesleepte naar de uitgang.

Op de drempel naar buiten wrikte Allies dochter haar pols los uit haar moeders greep. Ze nam de benen door de wachtkamer, maar struikelde over de brandweerwagen en viel voorover op haar handen en knieën. Het meisje begon nogmaals te schreeuwen, haar tot nu toe ergste, doordringendste gil. Ze rolde op haar zij en hield

haar bloedende knie vast. Haar moeder schonk er geen aandacht aan. Ze gooide haar handtas neer en begon tegen de assistente te blèren, en de assistente krijste terug. Igs hoorns klopten met een eigenaardig aangenaam vol en zwaar gevoel.

Ig stond dichterbij het meisje dan wie dan ook en haar moeder schoot haar niet te hulp. Hij pakte de pols van het meisje om haar overeind te helpen. Toen hij haar aanraakte, wist hij dat haar volledige naam Marcia Letterworth was en dat ze haar ontbijt vanmorgen expres in haar moeders schoot had gegooid, omdat ze van haar moeder naar de dokter moest om haar wratten weg te laten branden. Dat wilde ze niet en het zou pijn doen en haar moeder was gemeen en stom. Marcia keek naar hem op. Haar ogen, vol tranen, waren zo helder en intens blauw als een lasbrander.

‘Ik haat mamma,’ zei ze tegen Ig. ‘Ik wil haar met lucifers verbranden in haar bed. Ik wil haar verbranden tot ze er helemaal niet meer is.’

4

De verpleegster die Ig woog en zijn bloeddruk opnam, vertelde hem dat haar ex-man omging met een meisje dat in een gele Saab sportwagen reed. De verpleegster wist waar ze die overdag parkeerde en wilde er in haar lunchpauze heen gaan en met haar autosleuteltjes een dikke, lange kras in de zijkant maken. Ze wilde hondenstront op de bestuurdersstoel leggen. Ig zat doodstil op de onderzoekstafel, zijn handen tot vuisten gebald, en hield zijn mening voor zich.

Toen de verpleegster het manchet van de bloeddrukmeter verwijderde, streken haar vingers langs zijn blote arm, en wist Ig dat ze veel vaker auto’s had beschadigd: van een leraar die haar een onvoldoende had gegeven voor een proefwerk omdat ze gespiekt had, van een vriendin die een geheim had verraden, van de advocaat van haar ex-man, alleen maar omdat hij de advocaat van haar ex-man was. Ig zag haar voor zich toen ze twaalf was en een spijker langs

de zijkant van haar vaders zwarte Oldsmobile haalde waardoor ze een lelijke, witte streep over de hele lengte van zijn auto kerfde.

Het was te koud in de onderzoekskamer, de airco draaide op volle toeren, en tegen de tijd dat dokter Renald binnenkwam, zat Ig te rillen van de kou en de zenuwen. Ig liet zijn hoofd zakken om hem de hoorns te laten zien. Hij vertelde de dokter dat hij niet meer wist wat waar was en wat niet. Hij zei dat hij dacht dat hij last had van waanideeën. ‘Mensen vertellen me van alles,’ zei Ig. ‘Allerlei verschrikkelijks. Ze vertellen me hun plannen die ze nooit ronduit tegenover een ander zouden toegeven. Een klein meisje vertelde me zo-even dat ze haar moeder in haar bed wil verbranden. Uw verpleegster vertelde me dat ze de auto van een of ander verachtelijk meisje wil beschadigen. Ik ben bang. Ik snap niet wat er met me gebeurt.’

De dokter bekeek de hoorns aandachtig, zorgelijke rimpels verschenen op zijn voorhoofd. ‘Dat zijn hoorns,’ zei hij.

‘Ik weet dat het hoorns zijn.’

Dokter Renald schudde zijn hoofd. ‘Ze zien er aan de uiteinden ontstoken uit. Doen ze pijn?’

‘Hels.’

‘Aha,’ zei de dokter. Hij wreef met zijn hand over zijn mond. ‘Ik zal ze eens opmeten.’ Hij legde het meetlint om de basis van een hoorn, daarna mat hij ze alle twee van de slaap tot het uiteinde, en vervolgens van top tot top. Hij krabbelde wat getallen op zijn receptenbloccnote. Langzaam liet hij zijn vereelte vingertoppen langs de hoorns glijden, bevoelde ze, zijn gezicht aandachtig, nadenkend, en toen wist Ig ineens iets wat hij helemaal niet wilde weten. Hij wist dat dokter Renald een paar dagen daarvoor in zijn verduisterde slaapkamer had gestaan en vanachter een gordijn door het slaapkamerraam naar buiten had gegluurd, masturberend terwijl hij naar de vriendinnen van zijn zeventienjarige dochter keek die in en om het zwembad dartelden.

De dokter deed een stap achteruit, zijn oude grijze ogen bezorgd. Hij leek een besluit te nemen. ‘Weet u wat ik wil doen?’

‘Wat?’ vroeg Ig.